

salvator

DAVIDSFONDS

GROENCOMITE

HEEMVRIENDEN

KESSELS DRIEMAANDELIJKS CULTUREEL TIJDSCHRIFT

Nr. 37

Stekelige verdediging. Zelfs als ze zo jong zijn als deze hebben egels weinig te duchten van vijanden doordat ze beschermd worden door hun stekels. Bij gevaar rollen ze zich op als een bal, zodat poten, kop en buik beschermd zijn. Omdat hij te groot is om te leven in de gangen onder afgevallen bladeren waar veel insecten te vinden zijn, houdt de egel een winterslaap op een warme, veilige plaats. Hij begint daarmee als de temperatuur daalt tot ongeveer 8° C. Als de kou invalt wordt hij wakker om zijn lichaamstemperatuur boven het vriespunt te houden.

IN DIT EERSTE NUMMER VAN 1981

De Egel, een lief beestje met allemaal stekels.

Het Vagevuur bestaat nog echt !

Vraaggesprek met een lid van de Salvatorgroep.

Bij het heengaan van Jos Gui.

Joost Sleeckx, 'de beste onzer Kesselse broeders' terug vertrokken naar Zaïre.

En ook paterken Diels, een echte Kesselaar, terug vertrokken naar Hawaii.

't Seppeke, vervolg op een vroeger Seppeke.

Oudste winkel van Kessel verdwenen.

Dekt de vlag nog wel de lading, of ons standpunt en dit van het Davidsfonds inzake amnestie.

Nieuws uit 'Nijlen' ...

DE EGEL

Binnenkort zijn ze daar weer, terug uit hun winterslaap, die stekelige gasten, op zoek naar alles wat eetbaar is.

Hun hele rug en beide zijden zijn bezet met duizende harde stekels. Die stekeljas is echter niet helemaal gesloten, op de buik en de kop heeft de egel geelbruine haren. Om zijn stekels glad en glanzend te houden, kauwt hij op bepaalde bladeren en spuwt de brij over zijn stekels uit. Het sap loopt tot op zijn huid en bestrijdt alzo tegelijkertijd de parasieten. Hij neemt ook wel modder-, gras- en bladerbaden om die parasieten tegen te gaan. Soms neemt hij zelfs gedurende korte tijd een zonnebad om vitamine D op te doen. Eigenlijk is hij een nachtdier want zodra de schemering valt gaat hij op stap. Hij heeft een slecht zicht, maar onderscheidt toch goed kleuren. Het gehoor en de reukzin zijn daarentegen goed ontwikkeld. Hij loopt dan ook voortdurend te snuffelen.

Op zijn menu staan voornamelijk slakken, insecten en wormen. Daarnaast eten ze ook jonge vogels en kikkers. Adders beschouwen ze als een heerlijk stukje smullen, vooral de adderkop is volgens de egel het beste. Nu ja over smaak valt niet te redetwisten. Ieder zijn meug ! Als het lukt bijt hij de slang achter de kop. Daar is ze het minst gevaarlijk. Indien dit

niet gaat pakt hij ze om het even waar. De adder slaat in haar verweer met haar kop tegen de stekels en kwetst zich. Daardoor kan zij gemakkelijk overmeesterd worden. Veel angst moet de egel voor een adderbeet niet hebben, hij is immers immuun voor slangegif !

Egels versmaden ook plantaardige kost niet en zijn verzot op fruit en melk. Er wordt wel eens verteld dat de egel rechtstreeks aan de koetepel zou gaan slurpen. Dat is echter totaal uitgesloten omdat zijn bek de tepel niet kan omvatten. Nog zo een van die sprookjes is dat een egel fruit op zijn stekels zou spietsen om het naar zijn nest mee te nemen. Hij zou ook eieren leegzuigen. Nochtans kan hij een ei niet kapot krijgen, daarvoor is de egel niet intelligent genoeg, zodat we die verhalen maar beter zullen vergeten. Het zou anders wel een mooi zicht zijn zo een egel met een assortiment fruit op zijn rug te zien sleuren !

De egel maakt min of meer bolvormige overdekte nesten, onder een hoop bladeren of een boomwortel. Zelf heb ik eens een egel gevonden onder een blikken afwaskom in diepe winterslaap verzonken.

Het nest is steeds uitrekbaar zonder dat de samenhang verloren gaat. Het is groter wanneer het dier er in zit en kleiner wanneer het leeg is. Hij maakt meerdere nesten, een zomer-, winter-, kraam- en slaapnest.

Tussen mei en juli paren de egels (uiteraard zeer voorzichtig !). In de zomer werpt het wijfje drie tot negen hulpeloze jongen. Ze zijn blind, doof en schaars bedekt met lichtgekleurde buigzame stekeltjes. Tussen 36 en 60 uren na de geboorte verschijnt een tweede serie stekels en een maand later de derde serie, de definitieve. In die tussentijd zijn de jongen zeer gemakkelijk te overmeesteren door rovers. Soms vormt zo een egelfamilie één aaneengesloten keten. Nr. 1 van de jongen bijt zich vast aan het staartje van mama, nr. 2 aan nr. 1, enzovoorts, en zo gaat de voltallige egelfamilie dan op stap.

Na twee maanden vindt moeder dat ze al lang genoeg voor haar kroost gezorgd heeft en geeft ze met het tikken van haar snuit te kennen dat het de hoogste tijd is om op te krassen, ieder moet maar voor zichzelf zorgen !

In oktober trekt de egel zich terug voor zijn winterslaap. Hij rolt zich op en teert op zijn vetreserves die hij in de zomer heeft aangelegd. De lichaamstemperatuur daalt, de ademhaling gaat trager, het hart klopt nog nauwelijks. Het diertje heeft een vetklier, die, wanneer de temperatuur daalt, automatisch meer warmte produceert, om doodvriezen te voorkomen.

Vijanden heeft de egel niet zo veel. Wie zou er nu aan zo een stekelige bal willen beginnen en het risico lopen zijn snuit

vol stekels te krijgen ? De vos, de bunzing, de marter en de hond daarentegen weten wél hoe ze zulke goed verdedigde vesting moeten aanpakken. En dan natuurlijk de mens die alles wat leeft steeds naar het leven staat. Hij doodt zo maar om te doden ofwel om redenen die nooit helemaal verantwoord zijn om zulks te rechtvaardigen !

Ook het verkeer eist zeer veel slachtoffers. De egel heeft wel het instinct om zich op te rollen bij gevaar, maar wat vermogen zoveel harde stekels nog tegen alles verpletterende autobanden?

Al bij al is de egel toch een nuttig dier dat ons verlost van heel wat ongedierte in de natuur en dat een onmisbare schakel vormt om het evenwicht in die natuur te bewaren.

Laten we de natuur respecteren en wanneer we een egel op de weg zien, denk er dan aan dat het een bedreigde diersoort is ! Draag uw steentje bij om deze grappige stekelbal op pootjes een kans te geven om te overleven, zodat ook onze kinderen nog zouden weten hoe een levende egel er eigenlijk uitziet !

Renaat Van den Broeck

HET VAGEVUUR BESTAAT NOG ECHT !

Tot in de jaren 60 was dit een van buiten te leren vraag van de Mechelse catechismus : 'Welke zielen gaan naar het vagevuur ? Naar het vagevuur gaan de zielen van degenen die in staat van genade sterven, maar nog tijdelijke straffen voor hun zonden moeten ondergaan.' Zo luidde het juiste antwoord.

Maar wie in Kessel naar het 'Vagevuur' wil, moet dat ergens tussen de Oude en de Nieuwe Bevelsesteenweg gaan zoeken, langsheen de Helleweg. Daar staat het 'Vagevuur' waarschijnlijk al vele honderden jaren lang. Volgens Stockmans reeds vermeld in de 15e eeuw onder Nijlen, samen met de Hel en de Hemel : 'Als eene eigenaardigheid kan worden vermeld dat men hier drie hoeven aantreft die van ouds de Hel, het Vagevuur en de Hemel geheten worden. De Hemel als winning of goed bouwland moet echter verre voor de Hel onderdoen.'

In de dorpsboeken van 1625 en later is nergens een spoor te vinden van de namen Hemel en Vagevuur, alleen de Hel wordt altijd met name vermeld. Rond 1770 duiken de drie benamingen weer samen op. Herinneren ze aan bepaalde delen van een 'heilig bos' ten tijde van de Germanen ? Of zijn ze enkel ontstaan uit de volksfantasie, omdat er hier een 'hel' was ? (hel = helling, glooiing, laagte). De drie namen duiden niet alleen de hoeven, maar ook de omliggende landerijen aan. Van deze vroe-

De Hel, een van de alleroudste hoeven van Kessel wordt reeds vermeld in dorpsboeken uit de 15e eeuw en dateert zeker nog van eeuwen vroeger. Deze eeuwenoude hoeve, gelegen tussen de Nieuwe Bevelse Steenweg en de Grote Nete, huisnummer 68, bestaat nog altijd en wordt momenteel uitgebaat door de familie Verelst-Bats.

ger zo bekende hoeven schiet nog maar weinig over. Enkel de Hel is nog in gebruik als boerderij en van de Hemelhoeve rest eigenlijk niets meer over.

In het Vagevuur woont nog de huidige eigenaar Gerard Aerts. Wonen in het Vagevuur is voor de mens van vandaag, die gesteld is op comfort, een waar 'vagevuur' op aarde. Stel je maar eens voor. Als je 's morgens opstaat, stap je niet de badkamer binnen, want die is er niet. Je kan wel een emmer nemen en die buiten aan de 'zwemer' van de bornput hangen. Je laat de lange staak zachtjes dalen en haalt dan vakkundig een volle emmer fris en helder water boven. Het water bevriest nooit, want de put is erg diep. Dan kun je je wassen in een emmer of een kom. Het toilet staat ook buiten, naast het varkenshok. Geen angst, varkens worden er niet meer gehouden en zijn trouwens ook niet gevaarlijk. Waar je wel moet voor opletten is dat je niet door de houten balkenvloer van het WC trapt !

Tot voor kort werd er enkel gekookt op het komfoor. Dat duurde uren !

Eens was het Vagevuur een doening van om en bij de 20 ha. De landerijen strekten zich uit tussen de Oude Bevelsesteenweg en de Nieuwe Bevelsesteenweg. Langs de westkant tot aan de Kroonstraat en langs de oostzijde tot waar nu de bebouwing begint, bijna aan de splitsing van de beide steenwegen.

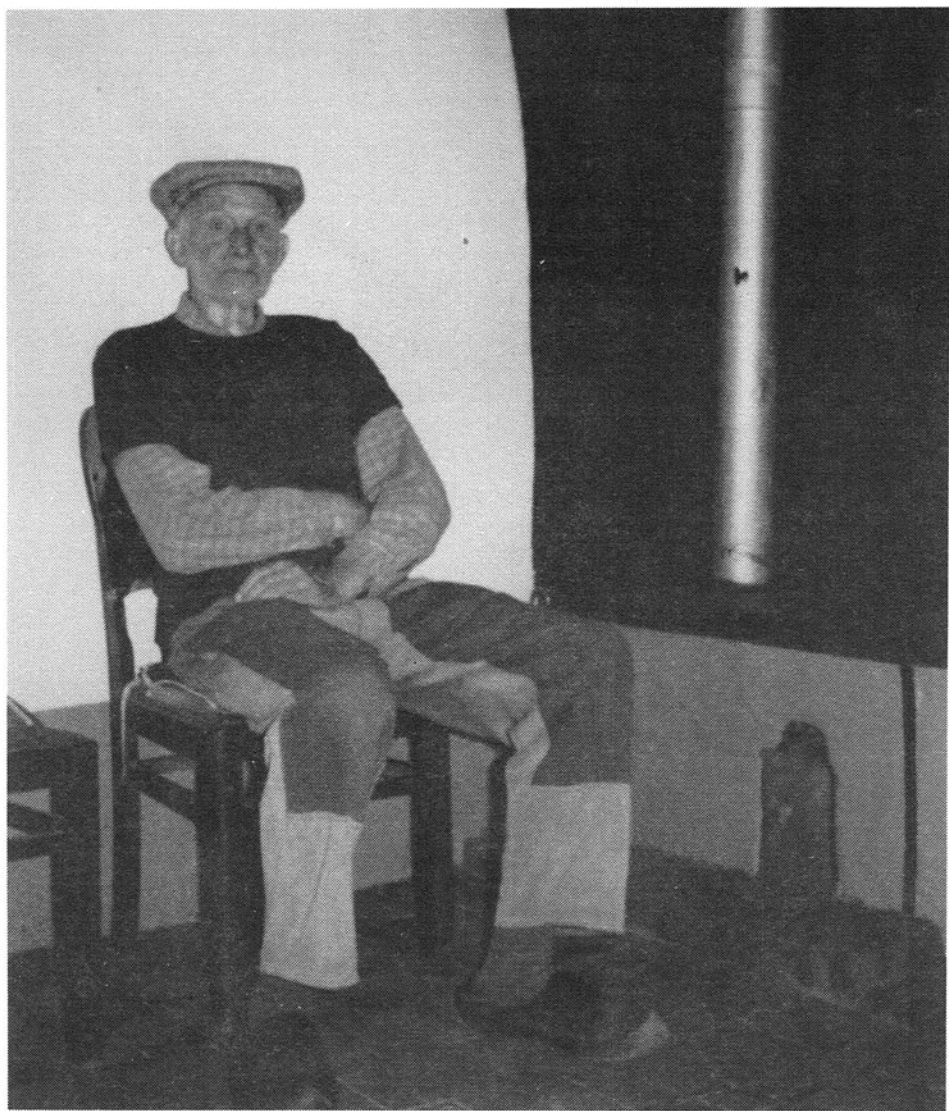
In 1919 werd het Vagevuur verkocht. De oppervlakte bedroeg toen 18 ha en 17 a. De eigenaar, iemand uit Berlaar, heette Vervoort-Augustijnen. Deze verpachtte de hoeve. De laatste pachter was Carolus Dom. Het was toen nog een bloeiende boerderij. Dat bewijst wel het feit dat ze er wel 2 paarden hielden. Er woonden minstens, met knechten en meiden samen, 12 man. Even vergelijken met de Hel. Daar hadden ze toen 3 paarden. Kleinere boeren uit de buurt, die geen paard hadden, gingen daar een lenen en betaalden dan met een wederdienst. Toen werd er zoals nu niet gesproken over gemeenschapszin maar wel naar geleefd !

In die tijd was de hoeve ongeveer een meter langer. Het geheel was bedekt met een prachtig strooien dak. De zolderingen waren zo laag dat je er met de hand aankon. In de plaats die nu als keuken dienst doet, stond toen de grote open haard. Dwars door deze plaats liep een ijzeren rail naar de stal toe. Aan die rail was de koeketel opgehangen. Die was zo groot dat hij maar net door de brede staldeur kon. Boven het haardvuur werden in die ketel rapen, wortels en bieten voor het vee gekookt. Dat bracht een massa werk mee, want eerst moest het voeder ook nog gewassen en in stukken gesneden worden. Moesten de boeren van toen kunnen zien hoe en waarmee ze de dieren nu voederen, ze zouden er helemaal niet gerust in zijn !

Naast de schouw stond een houten stijl. De huidige bewoner vertelt hiervan dat ze bij het afbreken van de schouw onder

Als je 's morgens opstaat, stap je niet de badkamer binnen, want die is er in het Vagevuur niet. Je kan wel een emmer nemen en die buiten aan de 'zwemer' van de bormput hangen. Als je dan nog een beetje handig bent kan je een emmer helder water scheppen zoals vroeger.

De huidige eigenaar Gerard Aerts woont nog in het Vagevuur.

die balk een ronde ingemetselde pot vonden, daar verstopten ze vroeger hun geld, maar de pot was spijtig genoeg helemaal leeg. Langs de westkant was de stal. Het was zoals gebruikelijk een potstal die plaats bood aan een 20-tal dieren. Het dak ervan werd gedragen door een 'rijtek' dat zijn enkele vertikale balken evenwijdig aan elkaar geplaatst, verbonden met horizontale balken. Hierop lagen mutsaards hout, die dan met een de zoldering vormden.

In 1946 werd het Vagevuur voor de laatste keer in 'de Kroon' voor F 110.000 verkocht, notariskosten inbegrepen. De oppervlakte van het bedrijf bedroeg toen nog maar 4 ha.

Het Vagevuur was toen zo erg vervallen dat de nieuwe eigenaar, Gerard Aerts, tot verbouwen overging. De grote, hoge schuur, die ten noorden van het woonhuis op het Schuurveld stond, werd afgebroken. De daken van deze schuur waren toen nog grotendeels met stro bedekt.

In de schuur lag een dorsvloer zo lang als de schuur zelf. Aan weerszijden stonden er afhanginge karkoten met daarvoor 2 hondehokken. De muren van de schuur waren in steen. Die werd herbruikt voor de muren van huis en stal, want die moesten een flink stuk hoger gemaakt worden. De stal werd verkleind en een deel er van werd ingericht als schuur.

Rond 1975 waren de paardestal en het aanpalende karkot zo bouwvallig geworden dat die ook moesten afgebroken worden. Het paard was lang voordien al verdwenen en de karren dienden tot niets meer. Op die plaats scharrelen nu de kippen rond. Ook de hoeve zelf geraakt alsmaar meer en meer in verval.

Wellicht koopt een of andere overgebleven kapitalist over een paar jaar het Vagevuur op om het te herbouwen tot een rustig buitenverblijf zoals het hoeveke van Baeten.

Dan zal er in Kessel geen Hemel en geen (echt) Vagevuur meer zijn.

Alleen nog een Hel !

Simone Coesemans

VRAAGGESPREK MET EEN LID VAN DE SALVATORGROEP ...

Het tijdschrift 'Salvator' bestaat nu sinds 1972. Ik heb de indruk dat het de laatste tijd meer op heemkunde is gericht en minder op 'groen-belangen', klopt dat ?

Ja, dat is juist. We hadden het liever zelf ook anders gehad, maar het is nog altijd zo, dat men ergens positief resultaat wil zien van zijn streven, de strijd alleen maar om de strijd, daarvoor bedanken wij.

Hoezo, gebeurt er dan niets positiefs op groen-gebied in Kessel en in ons land ?

Kijk, men zou van de overheid bijvoorbeeld mogen verwachten dat zij de volksgezondheid in al haar aspecten beschermt. Maar wat

zien we gebeuren ? Op vele plaatsen wordt meer dan ooit giftig afval gestort en er worden mouwen en zelfs hele kostuums gepast aan de gewestplannen. Wie veel te vertellen heeft krijgt meestal het gelijk aan zijn kant en diegenen die dat durven aanklagen zijn lastigaards en spelbrekers.

Zijn we hier in onze streek toch nog niet een beetje bevoorrecht met groen ?

Ja, 't is hier nog wel mooi, ondanks alles.

Ondanks wat ?

Ondanks de verknoeide Netevallei, ondanks het beton, de verkeerstekens, de parking en het verkeerslawaaï op de hei, ondanks de wederrechtelijk afgezaagde bomen, enz...

Wat zouden de mensen van Salvator dan wel wensen ?

Wat wij zouden willen, dat is dat de bestuurders in dit land op elk niveau, wat meer zouden regeren en wat minder arrangeren. Ik zou kunnen zeggen dat we steeds getracht hebben - en dit nog steeds doen - ons steentje bij te dragen voor het behoud van ons natuur- en dorpschoon. De werkelijkheid is echter dat er zelfs nog geen steentje is gebakken om hiertoe bij te dragen. Integendeel ons vuur werd herhaaldelijk uitgegoten ! Eens stonden er bomen in 't midden van het dorp, waar zijn ze heen ? Door wie ? Wat zal er gebeuren met de streek rond het kasteel ? Nochtans is het daar samen met de Gestelse kastelen en velden, één groot natuurgebied, of niet soms ?

Zien jullie het niet te veel op het esthetische vlak ?

Lucht- en watervervuiling, nucleaire afval enz... Het zijn allemaal huiveringwekkende problemen, waaraan wij, voorzichtig gezegd, weinig kunnen verhelpen, tenzij mogelijk in het kies-hokje ... en dan nog. We denken alleen maar dat het de verdomde plicht is van regeringen en andere besturen om daar de nodige, liefst deskundige aandacht, aan te besteden en voor de rest te beschermen waar iets te beschermen valt. Het weer is niet enkel een kwestie van temperatuur. Men moet het ook kunnen ervaren in eenheid met het landschap, het water, de lucht. De mensen hebben daar recht op. Die donkere luchten met de jagende wolken boven de hei, het tere groen aan de berken in het voorjaar en de schoonheid van berijmd buntgras in de winter. In deze zenuwachtige tijd moet iemand de (kleuren) T.V. kunnen afzetten om een wandeling te maken langs de donkere, geploegde velden, om de zwijgende schoonheid van het land in zich op te nemen en daardoor te ontspannen. Of is dat ook al niet meer modern ?

Denk je dat veel mensen daaraan behoefte hebben ?

Vroeger woonden rijke mensen 'in 't stad', en simpele lieden 'op den buiten'. Tegenwoordig wonen deze laatsten op hun beurt 'in 't stad' op een appartement en worden nog even meewarig bekeken door 't gegoede volk, dat nu aan een kolonisatie van 'den buiten' bezig is. De overheid heeft dus duidelijk een sociaal regelende functie te vervullen. Maar het is een zaak waar veel geld mee gemoeid is en ook aan verdiend wordt. Het wandelen is te gewoon geworden. Wanneer bevoorbeeld de éérst-aangevraagde en daarna niet meer gewenste zone voor week-end-huisjes op Kloosterheide, er toch zou komen, dan ziet ge daar binnen enkele jaren nog alleen maar konijnen in plastic en paddestoelen in hetzelfde materiaal. De échte zijn dan weg. Waarom ? Juist, wéér door kortzichtigheid van de overheid.

Sommigen verwijten 'Salvator' ook zijn Vlaamsgezindheid, vindt U dat terrecht ?

Wie zei ook weer : 'Het probleem van Vlaanderen is, dat het teveel getrouwe machtelozen heeft en te weinig machtige getrouwen !' Ik denk dat wij tot de eerste groep behoren. Maar onze moedervereniging 'Het Davidsfonds' heeft toch wel het recht zeker om zich in te zetten voor de Kristelijke waarden en de verheffing van ons Vlaamse volk. Het is tegenwoordig mode om dat af te breken en verdacht te maken.

Is dat een belijdenis ?

Inderdaad, wij geloven in de goedheid van God maar bemerken helaas ook de onberekenbaarheid van de mens !

An Onymus

BIJ HET HEENGAAN VAN JOS GUI

Dinsdagmorgen, 20 januari 1981, overleed totaal onverwacht Jos Gui. Dit niet te geloven bericht dat zich die morgen als een lopend vuurtje door heel Kessel verspreidde heeft ook ons zeer diep getroffen. Wij hoeven hem zeker niet voor te stellen want niet alleen in Kessel doch tot ver buiten onze grenzen heen was 'de Jos Gui' door velen gekend en geliefd.

In zijn jonge jaren alleszins een vurig en overtuigd flamingant, bouwde hij zich in de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten een gewaardeerde loopbaan op en bracht het in zijn politieke carrière met

een overgrote meerderheid van stemmen tot eerste schepen en later tot burgemeester van Kessel. Daar waar onze vorige burgemeester baron van Zuylen van Nyevelt eerder behoudsgezind was maakte Jos Gui van ons dorp een moderne gemeente die door iedereen mocht gezien worden. Hij werkte dag en nacht en zette zich voor gelijk wie, zonder enig onderscheid, met hart en ziel in. Zijn blijmoedige jovialiteit en menselijke eenvoud maakten van hem een graag geziene volksmens.

Toch hebben wij in de loop van ons tienjarig bestaan ons regelmatig tegen sommige gemeentelijke beslissingen moeten verzetten want daar waar Jos Gui als burgemeester steeds ijverde voor allerhande moderne en sociale verwezenlijkingen binnen onze toenmalige zelfstandige gemeente Kessel, bleek hij nauwelijks vatbaar te zijn voor enige inzet voor het behoud van ons eigen Kessels natuurpatrimonium of van heemkundige waardevolle dingen in ons dorp. Men kan natuurlijk niet alles weten en voor iedereen goed doen is onmogelijk. Toch is het ons nog altijd niet duidelijk waarom wij zo weinig begrip mochten ondervinden in ons streven voor het behoud van de schoonheid en de eigenheid van ons dierbaar Kessel. Maar het ligt nu echt niet in onze bedoeling hier nog verder over uit te wijden. Cedane zaken hebben immers geen keer.

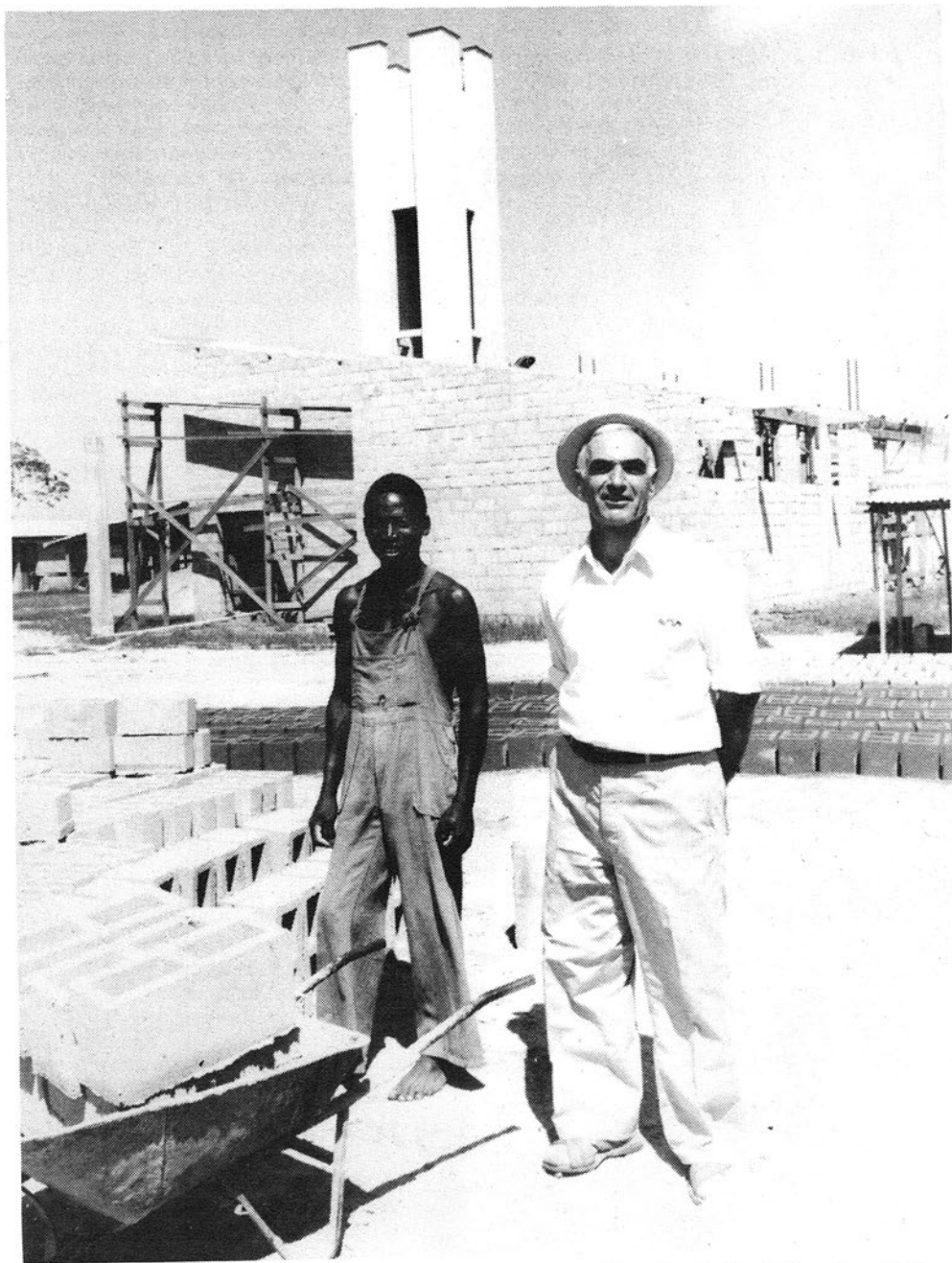
Al bij al - en hiermede willen wij dan ook besluiten - heeft 'de Jos Gui' voor Kessel en de Kesselse mensen veel goeds gedaan en wij zullen hem steeds blijven herinneren als een uiterst sympathiek, joviaal en zeer geliefd man.

Langs deze weg biedt Salvator aan zijn vrouw, kinderen en familie zijn oprecht medeleven en christelijke deelneming aan.

BROEDER JOOST SLEECKX

Rond Nieuwjaar is Joost Sleeckx, een 'der beste onzer KESSELSE broeders' na een korte vakantie in zijn geboortedorp terug naar zijn mensen in Zaïre vertrokken, stil en bescheiden en met de glimlach ! Zijn kuif is sneeuwwit geworden van de vele zorgen en het enorme werk dat hij daar als kerk-, scholen-, klinieken- en kloosterbouwer heeft verricht en nog verder voortzet. Joost is een man die als Norbertijnerbroeder van Tongerlo zijn beste krachten voor de inboorlingen van onze vroegere kolonie Belgisch Congo gegeven heeft en nog geeft !

Hij is in de ware zin van het woord een 'ontwikkelingshulp' vanaf het eerste uur. Maar in de ogen van verschillende progressievelingen die zich bezig houden met ontwikkelingshulp, onder andere de 11.11.11 actiegroepen, is het opnemen voor zulke mensen ouderwets, en vooral te Christelijk. Het werk van missiepaters, -zusters en -broeders wordt door deze groepen

Onze Kesselse broeder Joost Sleenckx is een man die als Norbertijnerbroeder van Tongerlo zijn beste krachten heeft gegeven en nog geeft aan de bewoners van het huidige Zaire.

liever doodgezwegen dan vermeld. Ze worden nog altijd zeer gemakkelijk goedkoop en spottend gedoodverfd als aftandse ouderwetse zieltjesredders uit vroegere tijden die onherroepelijk voorbij zijn. Idealisme is blijkbaar een woord waarvan velen de betekenis niet meer snappen. Net alsof onze missionarissen er op uit getrokken zijn om vlug-vlug wat zwarte mannekens te dopen !

Wie heeft ginder de eerste hospitalen, scholen en allerhande nutsvoorzieningen gebouwd ? En mocht dan tegelijkertijd Jezus' heilbrengende liefdeleer niet verkondigd worden ?

En na de 11.11.11-actie komt de vernieuwde vastenactie onder de naam van 'Broederlijk delen' op gang. Allerhande vreemde projecten zullen dan weer met de beste bedoelingen gevonden (of opgedrongen) worden en gesteund.

Wordt het eigenlijk niet hoog tijd en zou het niet vèèl interessanter zijn om dergelijke fijne mensen van bij ons, van KESSEL, zoals een broeder Sleecx te helpen en te steunen ?

Dan weten we tenminste dat het geld in goede handen terecht komt en het ook goed zal besteed worden !

Het mag dan ook een zeer gelukkig initiatief genoemd worden vanwege onze parochiepriesters dat zij vòòr het vertrek van broeder Joost Sleecx in onze kerk voor hem nog een speciale omhaling hebben gedaan. Zou dat gelukkig initiatief niet herhaald kunnen worden in plaats van broederlijk delen ?

PATER FRANS DIELS TERUG NAAR HAWAII

Wellicht zijn er onder onze lezers nu personen bij wie de angst hen naar de keel grijpt. Zij zouden immers kunnen gaan denken dat Salvator gefusioneerd is met een of ander missietijdschrift ! U hoeft echt niet bang te zijn alhoewel wij met hart en ziel er voor uitkomen dat wij voor onze missionarissen en missiezusters niet alleen veel bewondering hebben maar dat zij ook mogen rekenen op onze volledige steun en sympathie !

Het toeval wou dat pater Frans Diels, een andere rasechte Kesselaar en in de volksmond 'paterken Diels' genoemd, eveneens rond Nieuwjaar, na zijn verlof te hebben doorgebracht bij zijn familie, terug naar het verre Hawaii is vertrokken.

Slechte karakters onder U zullen zich misschien jaloers afvragen waarom zij niet met verlof naar Hawaii mogen vliegen, het mooiste land ter wereld met zijn eeuwigdurende milde zomer ! En inderdaad, in de diepste roerselen van ons hart schuilt heimelijk ook bij ons deze slechte karaktertrek ...

Pater Frans Diels

Toch is op verlof gaan naar een mooi land helemaal iets anders dan er een heel leven te werken, en dan nog volledig belangeloos in dienst van de medemensen en van God !

Frans Diels trad tijdens zijn jeugd jaren in 't klooster bij de paters Picpussen in het toenmalige klooster Hooidonck in Zandhoven en behoort dus tot dezelfde orde als deze van Pater Damiaan, de wereldberoemde Vlaming Jef De Veuster uit Tremelo, vader van de melaatsen op het destijds vervloekte melaatseneiland Molokai in Hawaii.

Pater Frans Diels is reeds 30 jaar en volledig veramerikaanst als parochieherder in Hawaii werkzaam en werd zelfs verkozen tot Generaal Overste Econoom van de orde der paters Picpussen over heel de wereld waardoor hij tot voor enkele jaren 6 jaar in Rome werkzaam was.

Gelukkig is Hawaii geen - wat wij noemen - ontwikkelingsland meer alhoewel er nog steeds melaatsen zijn. Dit belet niet dat Salvator ook 'paterken Diels' niet wou vergeten want hij is iemand van KESSEL, die in het verre Hawaii als parochiepriester het beste van zijn kunnen geeft wat in onze huidige onverschillige samenleving voor een priester niet meer zo eenvoudig is.

Wat wij wellicht nooit zullen vergeten is dat hij vóór zijn terugreis naar Hawaii ons de echte wandelstok van pater Damiaan heeft getoond. Deze wandelstok bevindt zich normaal in het Damiaanmuseum van Tremelo maar moest voor een expositie over pater Damiaan naar Hawaii worden meegenomen. Wij hebben deze wandelstok waarmee pater Damiaan tijdens zijn leven ontelbare voettochten heeft gemaakt naar zijn vereenzaamde melaatsen in Molokai mogen bekijken en aanraken. Een overgetelijke ervaring die ons de betekenis deed aanvoelen van een waardevol relikwie van een heilige uit onze tijd.

't SEPPEKE

Het heeft ons waarlijk genoeg gedaan een brief te mogen ontvangen met kritiek op ons artikel over 't Seppeke. Zo weten we ten minste dat ons flodderbladje gelezen wordt. Het ligt echt niet in onze bedoeling ons uit te geven voor 'alles-weters'. Hetgeen we schreven komt ongeveer overeen met de werkelijkheid ...

't Seppeke gezien vanop de noordelijke Emblemse oever.

Maar zoals Mevrouw Van Giel-Mols ons terecht doet opmerken is haar overgrootvader, Jan Bossaerts, ook cafébaas geweest bij de overzet, zodat we van hem ook kunnen zeggen wat in een dorp in het Brabantse op een uithangbord stond te lezen :

'Hier zet men koffie, thee en over.'

In haar brief schrijft diezelfde mevrouw Van Giel dat haar tante Stans, de weduwe Braeckmans-Bossaerts, ons nog veel meer zou kunnen vertellen ! We hebben Stanske dan bezocht, maar tot onze spijt heeft ze ons toch niet zo erg veel kunnen mededelen wat we nog niet wisten. Waarvoor we echter mevrouw Van Giel speciaal moeten bedanken is dat we van haar te weten zijn gekomen wat de prijs was voor het overzetten. Inderdaad, in de bedding van de Nete werden regelmatig koperen centen gevonden. Wij mogen daaruit besluiten dat voor één cent werd overgezet. Van tante Stans vernamen we echter dat die prijs niet altijd werd betaald. Als de café goed had 'gefloreerd' dan was de overzet gratis voor de drinkebroers !

Ook over Jan Tielemans kunnen we ons enig idee vormen. Op een schone dag had Jan in de stal een kar mest geladen. Hij kwam met paard en kar uit de stal. Het paard stond even stil met de kop naar de Nete gericht. Jan riep 'dju' tot het paard, maar het paard had blijkbaar geen goesting en vertikte het voort te gaan. Deze ook al eens begrijpelijke dienstweigering maakte Jan toen zo uitzinnig kwaad dat hij de grote middelen gebruikte. Hij stak met de riek in 't achterwerk van het paard. Het paard vloog vooruit, recht de Nete in met Jan er achterna ! Moeder Bossaerts die dit alles zag gebeuren, liep verschrikt de keuken in, nam het broodmes om alle getuig door te snijden, want het paard was waarlijk al aan het verdrinken. Gelukkig sukkelden de afgekoelde boer met zijn nat paard langs de overkant toch nog tijdig uit de Nete.

We hopen dat iedereen nu tevreden is met ons antwoord op de vriendelijke brief van mevrouw Van Giel-Mols, achterkleindochter van de cafébaas uit 't Seppeke.

Eugeen Van Passen

Uit het Emblemse tijdschriftje 't Fonteintje' nr. 6 1980 waarin ons artikel over 't Seppeke (zie Salvator nr. 34) integraal werd overgenomen.

OUDESTE WINKEL VAN KESSEL VERDWENEN.

Op 31 december 1980 ging de oudste winkel uit ons dorp voorgoed dicht.

KESSEL-BIJ-LIER. — HERENTHALSCHE BAAN.

Uitg. Vaude Velde, 30, Berlaerij, Lier.

CARTE POSTALE
POSTKAART

Partie réservée à la correspondance.

Adresse du destinataire

Kessel, 7. Januar '16.
Lieves Kind!
Hartelijken Groet
& Kuss sendet dir
Carl

Yuffen
Militärstelle
Überwachungsstelle
FRIEDEN
Gabrielle Niemann
Café de Handel
Luythagen
Antwerpen Steenvijl 140
Oude God

'Kessel 7. Januar '16 Lieves Kind ! Hartelijken groet. Kuss sendet dir Carl.' Een Duits soldaat uit de eerste wereldoorlog had al een liefje gevonden in Luythagen (Oude God). Hij bedacht haar met dit kaartje uit Kessel waarvan de voorzijde afgebeeld staat op blad 17 met links 'Hotel de Arend' of het huis van Fien De Smet en rechts 'Hotel du Pélican'.

De ongeveer honderd jaar geleden als dubbelzaak of beter gezegd als driedubbelzaak opgerichte Hotel-Café-Winkel 'Bij Fien De Smet' verdween dan voorgoed.

Al is Fien De Smet zelf reeds vele jaren geleden gestorven, de officiële naam van het vroegere hotel - later alleen nog café - bleef 'Hotel De Arend'. Na Fien kwamen er zelfs nog twee opeenvolgende generaties om de zaak verder te zetten, doch iedereen is steeds de oude naam 'Bij Fien De Smet' blijven gebruiken, net alsof er nooit iets gewijzigd was.

Nu zijn er in onze dorpskern dan nog maar twee 'echte' kruidenierswinkels overgebleven, al was het bij 'Fien De Smet' wel wat meer dan een gewone kruidenierswinkel. Reeds van in de vorige eeuw kon men er eigenlijk voor alles en nog wat terecht.

Het wordt hier een triestig dorp !

Zullen wij ons dan maar troosten met de gedachte dat we toch een rijk dorp zijn ? Hoeveel banken tellen we hier nu eigenlijk al ??

Kessel — Huis Van den Berg-Winkelier.
Uitg. Wwe Van den Bergh.

Nogmaals een fraaie foto van 'Hotel de Arend'. Het mooie uithangbord in gesmeed ijzer doet wel niet erg typisch Kessels aan. Waar hebben wij zo iets nog gezien? In Duitsland of in Oostenrijk? Op de foto poseren Amelieke van Fien De Smet en haar zuster Roos van den Bergh.

Kessel

J. Jacobs. Berchem-Antwerpen

De grootste konkurrent van Fien de Smet is altijd Marie Kets, vlak over haar deur, geweest. In deze zeer oude kruidenierswinkel, die nu al vele jaren verdwenen is, kon je net zoals bij Fien de Smet ook van alles krijgen. Tegelijkertijd was het een gekend café en hotel; 'Hotel du Pélican' waar nog een prachtige houten plankenvloer lag die zeer hol klonk wanneer men er over liep. Deze plankenvloer werd regelmatig bestrooid met wit zand.

DEKT DE VLAG NOG WEL DE LADING ?

Onze socialistische vice-premier Spitaels sprak zich onlangs nogmaals uit tegen amnestie. Zijn standpunt werd beaamd door onze Waalse minister van Justitie, Moureaux, die aan Waalse heethoofden toelating verleent in de Voerstreek en in Komen ongestraft op Vlamingen te schieten of hen voor hun hele leven kreupel te slaan.

Wilfried Martens sprak destijds harde en duidelijke taal voor amnestie, maar zwijgt nu als vermoord. Alleen de Volksunie reageerde. Al de andere partijen vonden het helemaal niet nodig het standpunt van minister Spitaels te weerleggen. Ook onze Christelijke Volkspartij die zich de laatste tijd zo gaarne stoer Vlaams voordoet, zwijgt ! Zij doet alsof de Belgische bisschoppen nog nooit een standpunt over amnestie kenbaar maakten !

Nu zal iedereen al wel gaan weten - hopen wij althans - dat de meedogenloze repressie die na de Tweede Wereldoorlog in België gevoerd werd, willekeurig en buitensporig was en in feite voor de meeste gevallen enkel een uiting was van ongebreidelde haat van de Belgische instellingen die eindelijk eens de gelegenheid kregen definitief af te rekenen met alles en nog wat, wat Vlaams was.

Denken we maar aan de talloze Vlaamse schrijvers, dichters, schilders en componisten die na de oorlog zonder de minste reden werden gearresteerd en door toedoen van de 'beste gerechtelijke instellingen van de wereld' onschuldig jaren hebben vastgezeten.

Het Masereelfonds erkende dit onlangs nog, maar om de franstalige politici niet tegen hun schenen te stampen (lees omwille van vrees voor stemmenverlies) mag de waarheid niet gezegd worden.

Waar in andere Europese landen al kort na de bevrijding amnestiemaatregelen van kracht werden (in Frankrijk in 1951, in Luxemburg in 1952, in de Sovjetunie (het rode paradijs voor de arbeiders) in 1955, wil België, o edel land der vaderen, voor één keer eens een wereldrekord vestigen (en het meteen zo scherp stellen dat het nooit meer kan geëvenaard worden) : het rekord van het kultiveren van de altijdurende haat !

Daarom ook vond geen enkele Vlaamse CVP-politicus het nodig minister Spitaels terecht te wijzen. We vragen ons dan ook af hoe christelijk de Christelijke Volkspartij nog wel is, als een van de basisprincipes van het Christendom 'Vergeef ons onze schulden gelijk ook wij vergeven aan onze schuldenaren' gedege- nereerd wordt tot een inhoudsloos versje voor papschoolkinde- ren !

WIE HET SCHOENTJE PAST TREKKE HET AAN

'Schandalig hoe men bij lagere echelons van openbare besturen - tegen de wetten in, soms met chantage en corruptie - zware schade aanbrengt aan de leefbare landbouwbedrijven. De gewest-plannen zijn geen bescherming meer wanneer ze niet van hoog tot laag worden toegepast.'

Wereldvreemd gekanker van een of ander gefrustreerd lid van een plaatselijk groencomiteetje ? Welnee ! Niet min of niet meer dan de woordelijke weergave van een recent, door de achtbare heer Lavens, Minister van Landbouw, uitgestoten zielekreet op een bijeenkomst van Boerenbonders te Kortrijk. Een aanklacht uit onverdachte bron dus.

Helaas, de heer minister heeft er niet bijgevoegd welke maatregelen hij denkt te nemen om die lagere besturen voor eens en voor altijd alle lust te ontnemen om zich in de toekomst nog aan dergelijke wandaden schuldig te maken.

Dit is waarschijnlijk iets voor de Minister van Justitie. Of voor de Minister van Binnenlandse Zaken. Of voor de Minister van het Vlaamse Gewest. Of misschien wel voor de plaatselijke garde ? Onze minister Lavens zelf heeft dan reeds meer dan zijn plicht gedaan en kan zich dan ook met een gerust geweten en met volle overgave wijden aan de meer specifieke bezigheden van een minister van landbouw. Zoals het tellen van schaapjes. Een prima middel om vlug in slaap te vallen zodat alles in de kortste tijd bedekt wordt met de mantel der vergetelheid en het corrupte spelletje van politiciers onder elkaar ongestoord verder zijn gang kan gaan.

DE LINKERHAND MOET NIET ALTIJD WETEN WAT DE RECHTER DOET

In het decembernummer van 'Onze Gemeente', orgaan van de C.V.P., konden we lezen dat een privé-persoon een prachtig stukje grond ter beschikking stelde van de gemeente en dat de gemeente zou zorgen voor het plaatsen van rustbanken en pick-nick-tafels op dit plekje grond. Stijl en toon van dat berichtje laten vermoeden dat de C.V.P. dit initiatief niet ongenegen is. Een standpunt dat we kunnen delen. De burgers kunnen er alleen maar wel bij varen ! Het belang van de burgers is tenslotte het uitgangspunt van een degelijk gemeentelijk beleid.

Wel vragen we ons af waarom diezelfde C.V.P. destijds zo zedig heeft gezwegen toen ook diezelfde privé-persoon eigenmachtig de eeuwenoude wegen op Terlaken tegen elke wettelijke bepaling in, voor diezelfde burgers zo maar afsloot en volledig ontoegankelijk maakte en waarom de lammenadige reactie van het schepencollege op die onpopulaire daad niet even vlug wereldkundig werd gemaakt zoals men nu zo enthousiast met bloemetjes gooit ? Mogelijk is de C.V.P. van mening dat de twee gevallen niet met elkaar te vergelijken zijn ? Een zienswijze die ook de onze is.

We zijn er nochtans vast van overtuigd dat de overgrote meerderheid van alle Kesselaars veel, en veel, liever zou zien dat de afgesloten wegen terug voor iedereen zouden opengesteld worden dan te worden gepaaid met wat we zouden kunnen noemen 'zwinggeld'.

SABOTEURS OP HET GROOT-NIJLENSE GEMEENTEHUIS ?

Tijdens de gemeenteraadszitting van 12 juni 1980 aanvaardde de Nijlense gemeenteraad unaniem het principe dat in het administratief geheel van de fusiegemeente de drie deelgemeenten, Bevel, KESSEL en Nijlen ieder op zichzelf een afzonderlijke woonplaats of leefgemeenschap vormen. Als logische consequentie van dit uitgangspunt werd er even eenparig beslist dat de adressering van alle briefwisseling, door het gemeentebestuur aan de inwoners van die onderscheiden dorpen gericht, volgens dit principe zou worden geformuleerd. Dus : 2261 Bevel, 2508 KESSEL en 2260 Nijlen.

Door diezelfde raad werd er tevens een motie goedgekeurd waarin dit alles werd samengevat. Als daadwerkelijke bijdrage om te komen tot een logische en uniforme manier van adresseren door alle gemeentebesturen uit de provincie, zou die motie dan ook aan die besturen verzonden worden !

Ten overvloede werden, in een DOOR BURGEMEESTER EN GEMEENTE-SECRETARIS ondertekende 'Bekendmaking aan de Bevolking' de burgers van de hierboven samengevatte beslissingen op de hoogte gebracht en hen tevens gevraagd daarnaar te handelen. En al zijn, in theorie althans, de door een gemeenteraad genomen beslissingen zonder kommentaar uit te voeren door degenen die hiervoor aangesteld werden, op het Nijlense gemeentehuis had men het zo niet begrepen ! Cedreven door motieven die ook wij niet kennen ging men daar in het verzet ! De beslissingen van de soevereine raad werden eenvoudigweg gesaboteerd. Weg met al die oude brol !

De te versturen motie verdween dan ook in de mist en de morgige broertjes uit Nijlen-West met hun eeuwig gemakker over het behoud van de oude dorpsbenamingen, werden voor voldongen feiten gesteld. Eigenmachtig pasten de saboteurs de opgedragen manier van adresseren aan en de inwoners van KESSEL kregen hun aanslagbiljet van de rioleringsbelasting en even later de brieven in verband met het longonderzoek toegezonden met de aanduiding 2508 Nijlen. Terecht werd er dan ook door een Kessels lid van de oppositie op de gemeenteraadszitting van 16 februari jl. scherp van leer getrokken tegen deze alles behalve gewone gang van zaken.

Uit het daaropvolgend debat bleek overduidelijk dat de administratie of iemand uit de administratie aan de oorsprong van deze verdachte ontsporing lag.

De keuze van de argumenten die de gemeentesecretaris naar voren bracht om 'het zottkensspel' goed te praten bewees dit overduidelijk, al viel er beslist niets goed te praten of te verdedigen ! Een gemeentesecretaris heeft alleen de beslissingen van de gemeenteraad op te volgen en uit te voeren ! Niet te interpreteren en nog minder te manipuleren !

En kwam de Bevelse schepen De Winter nog uit voor zijn mening, onze beide Kesselse schepenen vonden het helemaal niet nodig ook nog maar één keer er hun mond voor open te doen. Ze zwegen dat ze zweetten en lieten zich publiekelijk voor schut zetten door een gemeentesecretaris die - hij mag dan voor de rest nog zo zachtaardig en bekwaam zijn - zichzelf in de plaats van de gemeenteraad stelde !

'Meewerken aan de opbouw van nieuwe structuren, waarbij dient rekening gehouden met de eigenheid van elke leefgemeenschap in 't algemeen en met de KESSELSE in 't bijzonder' was eens het politieke 'Credo' van één van onze schepenen. Namen moeten we niet noemen. Stijl en opbouw van deze mooie volzin verraden de vakman !

Met welk soort nieuwe structuren we opgescheept zitten hebben we eens te meer kunnen ondervinden. Een miskleun waarop de meeste Kesselaars met wellust abortus provocatus zouden willen plegen. Het zou niet eens zonde zijn !

Redactie en lay-out :

Tel. 031/80.36.80

Herman Van Regenmortel
Salvatorbaan 9
2508 KESSEL

PR 000-0603726-95
BBL 320-0405166-67
ASLK 001-0769107-70

Verantwoordelijke uitgever :

Lode Van Regenmortel
Oude Bevelsesteenweg 56

2508 KESSEL